

***PRIZONIERUL
DIN CELULA A
TREIA***

GENE EDWARDS

DEDICAȚIE

Pentru mult iubita și cea mai tânără fiică a mea,

Cindy

*Se spune că este imposibil să ierți
pe cineva care în mod intenționat
te rănește cu singurul scop de a te
distruge sau a te degrada.*

*Dacă aceasta se întâmplă tu,
totuși ai o speranță: să vezi
această rănire nedreaptă ca fiind venită prin permisiunea lui
Dumnezeu, cu scopul de a-ți înălța
statura deasupra locului unde erai înainte.*

Prolog

Prolog

„A sosit noul prizonier, căpitane.”

„Este adevărat zvonul?” răspunde căpitanul.

Fără să răspundă, gardianul scoate la iveală o bucată de papirus ca să o arate lui Protheus.

„Irod și-a pierdut mințile. În curând va ajunge la fel de nebun ca tatăl său.”

„Întemnițarea acestui om,” a continuat el „s-ar putea foarte bine să declanșeze o revoluție.

Oamenii de rând sunt foarte furioși.”

„Domnule, iertați-mă, dar trebuie să vă spun ceva. Mie nu-mi place asta,” a spus unul din gardieni cu o voce cutremurată de emoție. „Nu-l vreau aici. Nu vreau ca sângele lui să păteze mâinile mele. Mi-e teamă de acest om. Mă tem de ce-ar putea să ne facă Dumnezeu, dacă întemnițăm un om ca acesta.”

„Fă-ți datoria soldat. Pregătește o celulă.”

„Doar una singură este goală, domnule.”

„Pregătește-o atunci.”

„N-ai ce pregăti, domnule. Este celula a treia.”

„Groapa? Vom vedea un om sfânt al lui Dumnezeu supus la aceasta?”

„Domnule, este ceva în toate acestea care mă deranjează mai mult decât orice.”

„Ce este soldat?”

„Mi-e groază de ce va trebui să auzim de la ceilalți doi prizonieri, când vor afla cine este în celula a treia.”

„Nu pot spune că te dezaproab,” suspină Protheus.

În acel moment s-a deschis ușa din capul scărilor.

În ușă se puteau vedea siluetele a doi soldați și a unui prizonier.

„Oare cât timp îl va lăsa Irod în viață?” s-a întrebat căpitanul în el însuși.

*Cine ridică sabia, de sabia va pieri.
Cine refuză să ridice sabia, va pieri pe cruce.*

1

Elisabeta a deschis ușa casei ei pentru a fi salută de un tânăr, rudă de-a ei, din Betleem.

„Am un mesaj urgent pentru tine, de la Iosif și Maria.”

„Intră înăuntru,” răspunde Elisabeta. În acel moment intră în cameră Zaharia, purtând pe brațe un băiețel de trei anișori.

„Am un mesaj și un pachetel de la Iosif și Maria.”

„Citește te rog,” spune Elisabeta. „De mult ochii mei și-au pierdut puterea de a mai citi litere atât de mici.”

Tinerelul a rupt sigilul de ceară de pe sulul micuț, și-a dres vocea și a început:

„În ultimul timp, în viețile noastre au avut loc întâmplări neobișnuite, evenimente la fel de extraordinare ca acelea care au condus la nașterea fiului vostru și al nostru. Tocmai ieri am fost vizitați de trei magi babilonieni. Apoi, noaptea trecută Iosif a avut un vis, un vis foarte tulburător. În el se făcea că fiul nostru este în foarte mare pericol din cauza mâniei acelui monstru, Irod cel Mare. Chiar în aceste momente noi părăsim Batleemul. Iosif și cu mine vom merge în Egipt și vom rămâne acolo până când acest pericol îngrozitor, sau ce-o fi, va trece.

Dar nu numai fiul nostru este în pericol. Ne temem că și Ioan este deasemenea în pericol. Probabil toți întâii născuți din Iudeea sunt în pericol. Elisabeta, te îndemnăm pe tine și pe Zaharia să părăsiți Iudeea imediat. Mergeți unde doriți, dar cel mai apropiat, cel mai ascuns loc este deșertul. Cu această scrisoare vă trimitem un pachetel. Dacă nu-ți voi spune te vei mira cum se face că un tâmplar sărac și soția lui au aur. Magii babilonieni ne-au dat câteva daruri. Unul din ele a fost o cutiuță cu monezi de aur. Vă rugăm în numele Dumnezeului nostru, părăsiți Iudeea astăzi. Mâine s-ar putea să fie prea târziu. Vom încerca să vă găsim într-o zi mai bună, când sperăm că ne vom întoarce din Egipt.”

Scrisoarea era semnată de Iosif și Maria.

Cu aceasta tânărul a înmănat lui Zaharia o pungă mică de piele, pe care acesta a deschis-o în grabă. În pungă erau câteva monezi de aur. Pentru un moment nimeni nu a vorbit.

Elisabeta, ignorând darul, a rupt tăcerea.

„Nu mă surprinde Irod. Dușmanul lui Dumnezeu n-ar face decât așa ceva. Trebuie să plecăm imediat.”

Zaharia se adresă acum tânărului curier.

„Du-te și nu spune nimănui despre aceasta.” După aceste cuvinte simple, tânărul și-a plecat capul în semn de respect și a plecat.

„Ai dreptate Elisabeta. Trebuie să plecăm imediat în deșert.”

„Cum vom supraviețui acolo? Pentru a fi în completă siguranță va trebui să mergem departe în deșert. Poate cineva să supraviețuiască acolo?”

„Elisabeta, va fi dificil pentru noi toți, ca să nu spun mai mult. Dar esenienii supraviețuiesc acolo. Ei au familii, copii, au case acolo. Fiul nostru va supraviețui.” Apoi Zaharia continuă: „Probabil tu și cu mine vom supraviețui acolo, cel puțin pentru o perioadă de timp.”

Vântul era năpraznic. Era mai cald decât și-au putut imagina vreodată Zaharia și Elisabeta. Pereții canionului erau ca un cuptor. Chiar și nisipul purtat de vânt ardea fața încercând parcă să distrugă pe oricine care ar fi îndrăznit să se aventureze prin acel cuptor arzător. Apa era ca inexistentă, mâncare nu era deloc. În căldura aceea ucigătoare Zaharia a leșinat de câteva ori.

În cele din urmă, după o săptămână de călătorie prin acel iad clocotitor, cei trei călători au ajuns în unul de satele esenienilor. După câteva zile de odihnă, au mers mai departe în cuptorul de nisip și stâncă. În final au ajuns la cea mai mare așezare a esenienilor.

Cei trei au fost primiți cu o reținere amabilă de către esenienii sobri. În câteva săptămâni cel mai în vârstă cuplu și fiul lor au devenit parte integrantă a acestei comunități ciudate de stoici religioși.

Aproape imediat după aceea Zaharia s-a îmbolnăvit. Niciunde în acest infern nu putea găsi un loc ferit de căldura atotpătrunzătoare. Bătrânul știa că moartea lui era o chestiune de câteva zile. Ultimele lui ore le-a petrecut fiind îngrijit de câteva femei miloase din sat, care i-au înfășurat trupul în cârpe ude. În cele din urmă, târziu în noapte când temperatura era cea mai coborâtă cu puțință, Zaharia și-a încredințat viața Domnului, lăsând în urmă o văduvă și un copilăș.

În anii ce au urmat, tânărul Ioan și-a luat locul printre esenieni, devenind în cele din urmă ca unul din ei. De la început flăcăul avea o predispoziție naturală pentru viața colectivă a acestei așezări din deșert.

În cele din urmă, Elisabeta trebuia să plătească tributul acelei călduri a pustiului, pentru că bătrânii nu trăiau mult în această lume pârjolită. Chiar când puterile îi scădeau și mersul era mai greoi, a venit vestea că Irod a murit. Imediat și-a făcut planuri să se întoarcă la casa ei din munții răcoroși ai Iudeii. Cu ultimele puteri ce-i mai rămăseseră și cu ajutorul a câtorva esenieni, ea și fiul ei s-au întors cu bine în casa lor din Iudeea. Dar nu la mult timp după ce Ioan a împlinit doisprezece ani, Elisabeta l-a urmat pe Zaharia în moarte. Acum, Ioan era orfan. Rudele cele mai apropiate au îngropat-o pe Elisabeta nu departe de locul unde odată, un înger a vizitat-o și i-a spus că va purta pe unul din cei mai neobișnuiți copii care au venit vreodată în această lume.

Unde avea să locuiască Ioan, acum când amândoi părinții lui erau morți? Cine va crește acest copil până va fi matur? Acestea erau întrebările care au umplut mintea fiecăruia în timp ce Ioan și rudele lui se întorceau spre casă.

„Ioan, suntem mârniți pentru pierderea mamei tale.” Glasul a fost al lui Hanel, unul din cei mai evlavioși laici al lui Israel. „Cu toate acestea o hotărâre va fi luată. Mâine fiecare din noi trebuie să ne întoarcem la casele noastre. Tu vei decide cu care din noi vei locui. Deși nu sunt una din rudele tale apropiate, am venit aici pentru că am auzit de dăruirea ta pentru religia ebraică și am vorbit deseori cu mama ta despre adoptarea ta în cazul în care providența lui Dumnezeu va face vreodată ca așa ceva să fie necesar.

Ioan înțelege perfect cum te simți tu cu privire la viitorul tău, că într-o zi va trebui să slujești lui Dumnezeu. După mine, cel mai bine cu puțință pentru tine este să vii să stai la mine. Dumnezeu a fost foarte binevoitor cu mine, Ioan. Căminul nostru este foarte evlavios. Ne rugăm, postim. Întreaga mea familie este foarte dedicată lui Dumnezeu. Am chiar și câteva suluri ale scrierilor sfinte. Puține cămine au parte de o asemenea cinste.

Îți făgăduiesc înaintea rudelor tale că vei fi pregătit de cei mai buni rabini. Îți promit că vei avea posibilitatea celei mai bune educații religioase. Noi avem un cămin mare, este foarte confortabil. Vei putea petrece cât timp vrei în rugăciune. În vederea pregătirii tale religioase, vei putea veni și pleca când vei dori. Când vei împlini vârsta de douăzeci și unu de ani, dacă vei dori, vei putea merge la templul din Ierusalim ca să fii învățat de farisei și să devii preot la templu. Deși ești din tribul lui Iuda și nu al lui Levi, ți se va permite accesul la orice rang religios, inclusiv preoția levitică, pentru că tu ai făcut legământul de nazireu.”

Hanel s-a oprit. Ioan nu a spus nimic, nici nu și-a trădat sentimentele.

Apoi Parnach a fost acela care a vorbit, un văr al lui Zaharia, om influent, cu putere și bogăție.

„Ioan, poate este adevărat că tu vrei să continui legământul de nazireu. Pe de altă parte, poate va veni ziua când vei vrea să iei o altă direcție în viață. Dacă ai veni să locuiești la mine, ți-aș promite cea mai bună educație din Israel. Nu-i nevoie să-ți mai spun de poziția mea din guvern. Sunt în cel mai înalt eșalon al puterii. Vei crește printre cei mai influenți oameni ai țării, pentru că între prietenii mei se numără și cei mai de vază cărmuitori. Am poziție, prestigiu și acces la putere. Orice scop vei avea în viață, ca membru al casei mele, tu vei fi prieten cu cei ce au cea mai mare influență ca să te ajute în îndeplinirea scopurilor tale. Te-aș îndemna cu tărie să vii și să faci parte din familia mea.”

Din nou Ioan nu a spus nimic.

A venit rândul lui Iosif și al Mariei. A vorbit Maria.

„Ioan, noi îți putem oferi foarte puțin. În general, compania verișorilor tăi. Noi suntem o familie mare. Tu și fiul meu mai mare întotdeauna v-ați bucurat unul în compania celuilalt. Însă dacă vii la noi, vei lucra în atelierul unui tâmplar. Ținând cont de cele spuse de acești oameni, presupun că ar fi înțelept să mergi împreună cu unul din ei. Aproape că îmi este greu să te invit în căminul nostru. Cum îți spuneam, suntem săraci, dar vei fi iubit.”

„Știu,” a vorbit în cele din urmă Ioan. „Dacă ar trebui să aleg între Hanel, Parnach și familia voastră, atunci aș alege-o pe cea din urmă.”

„Atunci vei veni și vei sta cu noi?”

„Nu,” a răspuns Ioan privind calm la fața Mariei.

Maria fără să-și dea seama a dus repede mâna la gură. „E vorba de esenieni, nu-i așa?” S-a oprit și fața ei arăta că dorea un răspuns clar.

„Da. Eu aparțin aceluia loc.”

A urmat un moment de tăcere.

„Ioan,” a continuat Maria, „probabil că tu nu știi, dar câteva familii de esenieni s-au mutat în Nazaret. Îți amintești de cei doi băieți cu care te jucai acolo... și, oh, da... acei ochișori verzi...”

„Maria,” a întrerupt-o Ioan ferm, vorbind aproape cu asprime, foarte neobișnuit pentru un flăcău evreu. „Știi ce urmează să fac. Domnul mi-a arătat foarte clar acest lucru. Urmează să mă întorc în deșert, și să locuiesc acolo.”

Apoi Ioan s-a întors către Hanel și Parnach:

„Doresc să vă mulțumesc la amândoi pentru amabilele voastre propuneri. Ați fost foarte binevoitori și grijulii. Mulțumesc pentru preocuparea pe care o aveți pentru viitorul meu. Cu toate acestea știu care este locul meu. Mă întorc în deșert.”

Încă o dată Ioan s-a întors spre Maria:

„Ai fost prietena cea mai apropiată a mamei. Te-a iubit foarte mult. Vorbea adesea de tine. Cu toate acestea trebuie să plec de aici imediat, singur. Domnul mi-a luat tatăl și mama. N-am absolut nici o obligație. Nu am frați sau surori, nici bunici.” Ioan s-a oprit. „Nu trebuie să vă îngrijorați pentru mine; și chiar dacă pentru voi pare că eu pur și simplu voi pieri, voi fi bine. Dumnezeu va avea grijă de mine.

Nu sunt sigur de prea multe, decât că va trebui să locuiesc în pustiu până când Dumnezeu îmi va spune altceva. De asemenea, știu și asta: acolo, printre esenieni, voi descoperi ceea ce Dumnezeu dorește să fac. Deșertul îmi va da răspunsurile. Pregătirea mea pentru voia Lui nu va fi într-un oraș, nici într-un sat, ci în deșert.”

În dimineața următoare un băiat ce nu avea nici treisprezece ani și-a luat la revedere de la Parnach și Hanel, de la Iosif și Maria și de la verișorul lui, care era mai tânăr cu un an decât el și care purta numele: Isus.

Încă o dată Ioan și-a luat locul lui printre esenieni, dar nu a permis nimănui să-l adopteze. A locuit singur. Pentru a-și acoperi sărăcăcioasele lui nevoi de mâncare, apă și îmbrăcăminte, a lucrat cu propriile lui mâini.

În anii ce au urmat Ioan nu a atins niciodată vinul. Părul i-a crescut fiind netăiat de la naștere. Și pentru că era unica sursă de mândrie din viața lui, el a dat un minimum de atenție părului său negru ca pana corbului, ascunzându-i lungimea și frumusețea.

Mare parte din viață Ioan a petrecut-o în rugăciune și post - atât de mult încât uneori degetele i se învinetețeau și trupul îi slăbea de abia se mai putea ține pe picioare. Frecvent el petrecea zile și nopți în rugăciune neîntreruptă, făcând puțin pentru a-și proteja trupul de mediul aspru al pustiei. Austeritatea a fost mediul lui de viață; severitatea a devenit comportamentul lui.

Cu trecerea anilor, Ioan a început să-și petreacă timpul cutreierând deșertul. Acolo, soarele puternic i-a ars fața și i-a făcut cute adânci pe ea. Când a ajuns matur, fiul lui Zaharia și al Elisabetei, era mult, mult mai bătrân pentru vârsta lui. Pentru Ioan aceste lucruri contau foarte puțin pentru că cel mai mult râvnea să meargă prin deșert. Acolo putea petrece ore neîntrerupte singur cu Domnul. Vântul șuierător, căldura toridă, soarele dogoritor și nisipul tăios formau compania cea mai apropiată.

Când s-a apropiat de vârsta de treizeci de ani, la care după tradiție, oamenii sfinți puteau încheia perioada de pregătire pentru a intra în slujire, Ioan era unul care putea auzi glasul lui Dumnezeu în vântul deșertului, putea să-I vadă fața în soare și să-I simtă prezența în nisipul purtat de vânt. Acum el era atât un mister cât și o legendă printre esenieni. Esenienii erau siguri că puțini oameni mai trăiseră atât de complet înaintea lui Dumnezeu. Puțini oameni abandonaseră orice confort omenesc în dorința de a fi complet nestânjeniți în căutarea lor de a-L cunoaște pe Domnul. Pentru esenieni și chiar pentru unele triburi nomade era clar că în mijlocul lor se ridicase un profet. Deșertul a dat naștere unui om al lui Dumnezeu.

Rareori mai văzuse lumea un om ca Ioan. Dedicarea lui față de Dumnezeu era absolută, viața îi era goală de orice altceva în afară de chemarea lui de a vorbi pentru Dumnezeu. N-a cunoscut viața de familie, a trăit fără distracții, fără prieteni, fără compania cuiva. Nu i-a trecut niciodată prin minte gândul la o soție, a unui cămin sau a unor copii. În Ioan totul era pentru Dumnezeu.

Dedicarea unui Avraam, a unui Moise, a unui Ilie, a unui Elisei, a unui Amos, păleau în prezența acestui holtei al cărui singur prieten și tovarăș de companie era Domnul lui.

Lumea nu mai văzuse niciodată înainte ceva asemănător cu Ioan și nu părea că va vedea vreodată.

Într-o seară, în timp ce stătea pe coasta stâncoasă ce domină Marea Moartă și privea soarele orbitor în spatele creștelor munților, o voce din cer i-a vorbit:

„Ioan, a sosit împlinirea vremii. Cauza pentru care ai trăit toată viața ta este iminentă. Du-te! Proclamă ziua Domnului. Netezește munții, înalță văile; pregătește calea pentru Mesia. Du-te Ioan, acum! Nu te uita nici la stânga, nici la dreapta. Să nu fie nimic altceva în viața ta. Nimeni nu a purtat o așa mare responsabilitate, ca aceea pe care o ai tu acum! Proclamă venirea Domnului!”

Primele care urmau să vină față-n față cu profetul deșertului aveau să fie caravanele de nomazi. Atunci când au privit atent la înfățișarea unei creaturi atât de vlăguite, ochii lor au exprimat neîncredere. Primul lor gând a fost evident: „Vreun nebun ce rătăcește prin deșert.” Sau, mai binevoitor: „Căldura l-a făcut pe unul din esenieni complet nebun.”

Acest om fără nume era evident un evreu; dar el purta o haină din părul unui animal necurat, scârboasa cămilă. Și, în curând, s-a zvonit că mâncarea lui sunt lăcustele - o mâncare folosită doar de cei mai săraci și mai năpăstuiți oameni.

Înfățișarea lui exterioară era cea a unui nebun; cuvintele erau ale unui profet. Părul, nelegat, ajungea până la genunchi. Fața era a unui om bătrân, dar glasul îi tuna ca vigoarea unui tânăr. Ochii lui fulgerau focul arzător al deșertului.

În ciuda propriei lor voințe, oamenii nu puteau să nu se oprească, să privească mirați... și să asculte. Vocea răsuna clar. Cuvintele îi erau maiestuoase și îndrăznețe, puțin poetice. Era putere în fiecare cuvânt. Omul însuși exprima o demnitate și o integritate dincolo de puterea de pătrundere a înțelegerii umane.

Caravanele încetineau și formau un cerc în jurul lui. Toți căutau să audă ce vrea să spună acest om.

Și ceea ce auzeau acești călători se potrivea cu cele mai adânci momente, cuvintele lui arătau că fiecare din ei era vinovat. Tot ce spunea îi întrista. Era de neconceput ceea ce prezicea, dar era și mai incredibil ceea ce cerea. Nu numai că Ioan le cerea ascultătorilor lui o schimbare radicală, dar el le-o cerea să o facă acolo, pe loc.

Ei erau siguri că nimeni nu-l va lua pe acest om în serios.

Caravanele plecau, însă veneau altele, și acestea se opreau și ascultau. Și fiecare caravană ce ieșea din deșert ducea vestea că un nebun sau un profet acolo în deșert, predică tuturor acelor care au îndrăzneala să se oprească și să asculte.

„De ce nu vine prin sate să-și proclame mesajul? Nu știe să toți profesii respectabili predică în piețe unde oamenii îi pot auzi? Cine să meargă acolo în acel iad infernal să-l asculte, scrântiții? Care om cu mintea sănătoasă va merge în acea pustie neumblată ca să stea în soarele acela dogoritor și să asculte pe un om ce face cereri pe care nimeni nu le va lua în considerare? E nebun, asta e.”

Totuși s-a întâmplat. La întoarcerea din călătorie, unii din oamenii caravanelor îl căutau cu insistență pe profetul deșertului. Țăranii de rând din satele de la marginea deșertului mergeau să-l audă. Inimi căutătoare, suflete goale, duhuri flămânde - disperat de doritoare de ceva ce știau să nu au - îndrăzneau să meargă cu viețile lor goale în acea pustietate neumblată ca să-l găsească pe Profetul.

La început l-au auzit numai câțiva dar ei s-au întors ca să le spună prietenilor lor ce s-a întâmplat. Știrea despre acest om al sălbăticeii s-a răspândit prin toată Iudeea și Galileea.

Mai întâi ascultătorii au venit câte unul, câte doi, apoi cu zecile și sutele, iar mai târziu cu miile. Veneau pe jos, pășind pe nisipul arzător. Numărul lor creștea zilnic. Câțiva oameni mai întreprinzători au organizat caravane întregi care să meargă în deșert pentru ca oamenii să-l asculte pe acest om.

Toți ascultau. Unii plângeau. Alții cădeau cu toată convingerea în genunchi. Mulți strigau cu voce tare după o iertare nemeritată. Alții se bucurau. Nimeni nu-l lua în derâdere. Nici un cuvânt de critică n-a ieșit din vreo gură, cel puțin printre oamenii de rând.

Totuși aceia care niciodată nu l-au auzit, aceia care locuiau în îndepărtatul Ierusalim... ei s-au pronunțat, l-au judecat, și l-au osândit... fără să-l fi văzut sau auzit. Verdictul a fost simplu. Ca de obicei. El este acordat oricărui neconformist din toate vremurile: „Are demon.”

Câțiva au venit și au stat la picioarele lui. Scopul lor era clar: doreau să fie ucenicii lui Ioan. Și așa aveau să fie.

Această mână de ucenici avea să împărtășească modul de viață al lui Ioan și să țină companie tot timpul. Ca și el, aceștia vor deveni austeri, sobri, oameni fără umor. Asemenea lui, ei vor purta în inimile lor povara păcatelor lui Israel. Acești oameni s-au unit cu Ioan în sarcina măreață pe care o avea de a pregăti calea pentru venirea Mesiei lui Dumnezeu.

A-l asculta pe Ioan însemna să asculți neprevăzutul, pentru că fiecare zi era diferită. Zilnic Ioan vorbea și de fiecare dată avea ceva de spus mulțimii, ceva de care nimeni nu mai auzise vreodată. Îndrăzneala și curajul lui de a intra în orice subiect, a produs respect și temere în mulțime și în ucenicii lui.

Într-o zi caniculară, când mulțimile păreau că se întind până la orizont, Ioan a strigat: „În ziua de după următorul sabat voi merge la Iordan. Acolo voi scufunda în apa Iordanului pe oricine care s-a pocăit de modul lui de viață. Voi scufunda pe toți aceia care și-au pregătit viețile pentru venirea Domnului.”

În ziua aceea Ioan a primit un nume nou, un nume aflat curând pe buzele întregului Israel, ajungând să fie cunoscut ca Ioan Botezătorul.

Oamenii veneau să-l caute pe Ioan pentru că erau în căutarea a ceva care să umple un gol aflat în adâncul inimilor lor.

Comercianții veneau să-l audă și să se pocăiască de practicile lor afaceriste, fiind botezați apoi în apele legendare ale Iordanului. Soldații veneau, se pocăiau de brutalitatea lor și erau botezați. Veneau îngrijitorii de cămile, fermierii, pescarii de la țară, gospodinele, femeile cu vază, femeile străzii, toate felurile și categoriile de oameni. Și toți care veneau păreau că poartă un păcat ascuns, de care se pocăiau și apoi dispăreau sub apele Iordanului.

Fiecare evreu cunoștea semnificația străveche a scufundării unei persoane în apele unui anumit râu. Însemna sfârșitul vieții, încetarea a orice. Toți cei care așteptau botezul stăteau pe malul dinspre răsărit, care era un teren străin. Acolo ei pășeau în apă și dispăreau... ca să moară acolo. Apoi fiecare se ridica din apă și pășea pe malul dinspre apus, fiind în siguranță în țara promisă, începând acolo o nouă viață cu Dumnezeu. Această dramă ușor de priceput era de neuitat.

A fost o anumită zi la Iordan care s-a deosebit de toate celelalte. A început cu sosirea unor trăsuri trase de cai. Sosise o delegație de demnitari. Ce persoane importante veniseră în acest loc neînsemnat?

Erau conducătorii religioși ai națiunii.

Când Ioan i-a văzut pe acești oameni îmbrăcați în veșmintele lor, fiecare mușchi din trupul lui a încremenit. Nu era nimic în înfățișarea lui care să-i trădeze simțămintele lăuntrice. În timp ce acești demnitari religioși își croiau drum prin mulțime, Ioan privea cum oamenii de rând își plecau capul sau îngenunchiau în semn de prețuire. Aceasta nu se potrivea deloc cu cel mai mare neconformist din toate timpurile.

Ioan citea chipul fiecărui bărbat care pășea afară din litieră. Unii veniseră evident ca să-și bată joc, să strângă dovezi împotriva lui Ioan și să-l condamne. Alții veniseră cu o mare nedumerire sperând să descopere pentru ei înșiși dacă Ioan era sau nu adevăratul profet. Printre ei erau chiar unii mai tineri care au venit crezând că într-adevăr Ioan era un profet al lui Dumnezeu. Acești bărbați tineri sperau că cei mai în vârstă, cei mai respectați lideri, ar putea fi de acord cu părerile lor neexprimate. La urma urmei, dacă liderii mai în vârstă își dădeau binecuvântarea lor lui Ioan, ei vor putea să devină ucenicii lui.

Dar Ioan a văzut mai mult de atât. El se uita în inima fiecărui om care își făcea loc prin mijlocul mulțimii și discerneva slăbiciunea fiecăruia. Nu era nici unul printre ei care să fie suficient de curajos ca să termine cu tradițiile religioase.

Mulțimea continua să facă loc acestor lideri îngâmfăți. Delegația își croia drum pentru a ajunge în fața mulțimii, ca să-și ocupe locul de cinste cuvenit. Așa ceva era mai mult decât putea să suporte profetul deșertului. Sistemul religios al vremii să vină aici? Și să aibă neobrăzarea să-și impună practicile lor nerușinate aici? Cu ce nerușinare vin! Cu ce nerușinare își aduc aroganța, disprețul, ocară și mândria în acest loc!

Ioan nu venise pe acest pământ ca să facă compromisuri, nici să câștige astfel de oameni pentru căile lui Dumnezeu. Apoi acești oameni se vedeau pe ei înșiși ca autorități în ceea ce privesc căile lui Dumnezeu. Ioan nu va încerca să facă imposibilul: el nu va chema pe liderii sistemului religios să iasă în afara acestui sistem. Însă prezența acestor oameni vicia libertatea pe care cei botezați o câștigaseră lăsând la o parte organizarea acestei lumi.

De aceea, Ioan a declarat război, un război pe față, înverșunat, total... celor mai respectate personalități ale lui Israel. Voia ca fiecare ființă umană prezentă să știe ce părere are el

despre lanțurile pe care tradiționaliștii le-au forjat pe inimile și sufletele poporului lui Dumnezeu. Și chiar, ce simțea el? Simțea că toată această cultură religioasă trebuie să piară.

Vorbirea lui era turnătoare, nemaîntâlnită, dar de data aceasta el a răcnit ca un leu. Întinzându-și mâna cu degetul arătător înainte, a cutremurat cerul și pământul cu denunțul său.

„Cine... cine, întreb... cine v-a spus să vă pocăiți?”

„Cuib de șerpi, ce faceți aici?”

Mulțimea era buimăcită. Nimeni, niciodată, nu le vorbise astfel acestor oameni. Mulți dintre cei prezenți s-au ridicat instinctiv în picioare; după un moment pe fețele unora au început să apară rânjete largi. Dar toți ochii erau pironiți asupra liderilor religioși. Care le va fi reacția? Fusesse cu puțință... comisese Ioan o asemenea blasfemie? Oamenii știau de zvonurile că Ioan ar fi posedat de demoni, ceea ce s-a întâmplat nu era spre bine. Ei l-au iubit pentru îndrăzneală, însă nimeni n-a visat vreodată că se va lega de liderii religioși ai națiunii. Nimeni nu făcea așa ceva!

Șocul i-a făcut să nu-și creadă urechilor, în timp ce Ioan continua:

„Vă întreb din nou, cuib de șerpi, cine v-a spus să fugiți de mânia care va veni asupra voastră?”

Liderii religioși s-au oprit. Nimeni nu putea să li se adreseze pe tonul acesta. După un scurt moment, unul din ei, și-a pus mantaua, s-a întors și a șoptit ceva celor mai apropiați. Aceștia ca răspuns au făcut semn celorlalți să se retragă repede.

Dar Ioan nu terminase.

„Copacul vostru! Securea se apropie de copacul vostru.

Mânia lui Dumnezeu este asupra voastră. Securea vă va tăia copacul și-i va distruge rădăcina. Nu e departe ziua când tot ce sunteți voi, va fi distrus de mânia lui Dumnezeu.”

Cu aceasta delegații, ca unul, s-au acoperit cu robele lor și s-au grăbit către litiere, fiecare plănuiind în mintea lui cum să se răzbune pe Ioan.

Cineva din mulțime a început să aclame. Un altul a aplaudat. Apoi toată mulțimea s-a ridicat și a început să aplaude. Peste tot, bărbați și femei au simțit că niște cătușe au căzut de pe sufletele lor. În sfârșit cineva îndrăznise să provoace sistemul religios!

Dintr-o dată mulțimea a început să se îndrepte către Ioan. Părea că fiecare suflet ce nu se botezase dorea foarte mult să o facă acum. Toți, ca unul, prinseseră o frântură mai mult din adâncimea mesajului lui Ioan, ceva ce ei niciodată nu mai înțeleseseră înainte. A fost o zi glorioasă. Totuși se părea că nimeni nu lepădase cu totul mentalitatea de până atunci. Această atitudine îi va aduce lui Ioan moartea.

Apoi a fost o altă zi foarte deosebită.

Ușa dinspre alt tărâm s-a deschis chiar deasupra râului Iordan. Din însăși centrul ființei lui Dumnezeu Tatăl a ieșit Duhul Său Cel sacru, Duhul Sfânt, în chipul unui porumbel, fluturând din aripi și venind să Se odihnească pe unul din spectatorii care îl ascultau pe Ioan vorbind.

Ochii lui Ioan au scrutat mulțimea, privirea lui fixă și intensă oprindu-se câte puțin pe fiecare față. Ce fusese? O lumină nenaturală, apărând din senin, ca un porumbel zburând printr-o fereastră și venind să se odihnească pe cineva de acolo din mulțime.

Ioan și-a dat seama că văzuse ceva ce nici un alt ochi n-a văzut. Acesta a fost semnul lui Mesia. În Ioan s-a făcut tăcere. Singurul lui gând era: „Unde s-a așezat proumbelul luminos? Cine era acolo în mulțime?”

Șoapte murmurate au străbătut mulțimea. Mulți au urmat privirea căutătoare a lui Ioan. Deodată Ioan a strigat cu glas tare:

Iată Mielul lui Dumnezeu!

„Eu sunt nimic. Acest om este totul. Nu mai priviți la mine, priviți la El. Cât despre mine, eu nici măcar nu sunt vrednic să mă plec și să-I dezleg cureaua sandalei care este pe piciorul Lui.”

Tatăl părea să aprobe. Stând în ușa dintre cele două tărâmurii, El a vorbit cu putere:

„Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea.”

Și așa cum Dumnezeu Și-a găsit plăcerea în El. Pe Ioan nu l-au deranjat mulțimile pe care le vedea abandonându-l și începând să-L urmeze pe Isus. La urma urmei, Ioan știa că venise în lume tocmai pentru acest scop.

Ceea ce Ioan nu știa, era că zilele cele mai ușoare ale slujbei lui trecuseră.

Aveau să vină cele grele.

„Vorbiți-mi de verișorul meu,” a cerut Ioan.

„Momentan El este în Galileea. Ca și tine, El are doisprezece ucenici; de asemenea mai sunt și alții, probabil peste cincizeci sau șazeci, care sunt tot timpul cu El. Umblă din oraș în oraș predicând.”

Vocea a fost a lui Nadab, un urmaș al lui Ioan care fusese în Galileea, fiind martor la lucrarea lui Isus.

„În anumite ocazii vorbește unor mulțimi mari de oameni, dar de cele mai multe ori vorbește la casa cuiva.”

„Despre ce vorbește?”

„Cel mai mult spune istorioare. Și multe din ele sunt pline de umor.”

Nadab s-a oprit.

„Învățătorule, știai că bea? Vreau să spun că el bea vin! Și cei doisprezece, cei doisprezece ai lui, ei nu sunt ca noi. Ei râd foarte mult.

El primește foarte multe invitații la ospete. Se pare că întotdeauna acceptă. Se spune că mănâncă prea mult și că bea prea mult, sau cel puțin ucenicii Lui.”

Interesul lui Ioan era viu, dar chipul nu-i trăda gândurile. Nici o persoană din cele prezente nu avea nici cea mai mică idee despre gândurile lui cu privire la prezentarea lui Nadab. Era o trăsătură a lui Ioan ce exista încă din copilărie.

Nadab a continuat:

„Oamenii cu care stă în companie sunt în mare majoritate vameși, prostituate și... ei bine, oameni de tipul ăsta.”

Unul din ceilalți ucenici ai lui Ioan a intervenit cu o observație.

„Învățătorule, noi am postit până la înfometare. Noi ne-am rugat până ni s-au rănit genunchii. Ți-am urmat exemplul în toate aceste lucruri. Tu postești, îți trăiești viața în rugăciune, trăiești o viață foarte înfrântată și disciplinată în toate. Verișorul tău spune întâmplări, vorbește de crini, de păsări, semințe și oi, merge la banchete unde mănâncă și bea. În general, pare că Se distrează din plin. Cineva L-a numit chiar mâncător și băutor. Ți dai seama de ce unii din noi sunt puțin încurcați?”

După o lungă pauză a devenit clar că Ioan nu va răspunde. La urmă Ioan a respirat adânc și s-a ridicat: „Oamenii așteaptă și am să le spun ceva important.”

Ioan a mers în mijlocul unei mulțimi ce se adunase acolo și s-a urcat pe o piatră mare. Era după amiaza târziu. Dinspre Marea Galileii bătea peste câmpie o briză răcoroasă. Soarele asfințea și în timpul acela scăpărau pe cer raze mari, aurii.

Ioan a privit peste mulțime și i-a cerut inimii lui să-și aducă din nou aminte de sarcina vieții lui: să aducă pe Israel la pocăință deplină, să netezească munții, să înalțe văile și să pregătească calea pentru ultima și cea mai mare lucrare a lui Dumnezeu pe pământ.

„Regele nostru,” a strigat Ioan, „a luat la el pe nevasta fratelui său. Irod și-a coborât asupra lui mânia lui Dumnezeu. Nici Irodiada, soția lui, nu va fi cruțată.”

Chiar în ziua următoare, Irod Tetrarhul a auzit denunțul lui Ioan și s-a înfuriat. Dar furia lui era neînsemnată, în comparație cu cea a soției lui, care a jurat împotriva lui Ioan Botezătorul răzbunarea cea mai cruntă cu putință. Și cerând răzbunarea, a țipat la soțul ei ca Ioan să fie arestat și să fie aruncat în închisoare. Imediat! Însă acesta nu a fost sfârșitul planului ei cumplit.

Protheus și-a ridicat privirea ca să vadă motivul zgomotelor din capul scărilor. Putea deosebi cu greu silueta prizonierului ce stătea între doi gardieni romani. Încet, cu greutate, prizonierul în cătușe cobora treptele scărilor lungi și înguste.

Protheus nu putea să îndrepte situația cu nimic și se gândea: „Întotdeauna mi-am imaginat că ești un uriaș; însă aici, în acest loc, din orice punct de vedere pari să fii așa de obișnuit. Pari... aproape vulnerabil.”

Acum prizonierul putea fi văzut cu claritate. Protheus a cercetat fața lui Ioan, dar, ca mulți alții, nu a putut vedea nimic pe fața acestui om care să arate unde se gândea. Îi era frică? Neliniștit? Dușmănos? În acest moment aparte Protheus era obișnuit să citească emoțiile prizonierului. Dar astăzi, acest prizonier nu i-a oferit nimic.

Protheus s-a întors spre unul din soldații din spatele lui și a ordonat:

„Celula trei.”

Soldatul a deschis ușa din gratii de fier; imediat după gratii celula se căsca într-o groapă de vreo patru metri adâncime. Unul din soldați era pe punctul de a lega o funie de una din gratii ca să se lase jos în groapă. Protheus l-a oprit.

„Un moment. Eu îi voi pune lanțurile prizonierului.” Cu acesta Protheus s-a întors către cei doi gardieni romani și le-a făcut semn să-i dea jos cătușele. Apoi s-a îndreptat spre ușa celulei și s-a lăsat jos în groapa în care mișunau șobolani.

Locul era întunecos, umed, cu totul altfel de cum ai fi presupus că este o închisoare. Protheus a strigat la gardieni. „Dați-vă la o parte de lângă prizonier.”

„Ioan, coboară aici pe funia asta.” Ioan a lăsat să-i alunece încet mâinile pe frânghie și s-a coborât în groapa aceea infernală.

„Aceste lanțuri fixate în perete - trebuie să ți le prind în jurul mâinilor și picioarelor. Lanțurile sunt destul de lungi ca să-ți permită să te miști puțin. Irod a ordonat așa. Îmi pare rău să fac asta. Vei rămâne în această închisoare până el va hotărâ ce să fac cu tine.”

Câteva clipe Protheus s-a căznit să fixeze cătușele de oțel la mâinile și picioarele lui Ioan. Când a terminat s-a tras un pas înapoi.

„Trei din ucenicii tăi au cerut să te vadă. Li se va da voie să vină săptămâna viitoare. Înțeleg că vor să-ți aducă ceva de mâncare.”

Protheus a apucat frânghia și era pe punctul de a urca. S-a oprit, s-a întors și s-a uitat direct la Ioan: „Am auzit că vorbești în pustie. Îmi pare rău...”

„Nu-i nimic,” a răspuns Ioan. „Nu-i vina ta.”

Cu aceasta Protheus s-a urcat, a închis ușa celulei, și s-a adresat tuturor soldaților de pază:

„Ascultați! În măsura în care celula aceea groaznică permite, faceți ca acest om să se simtă confortabil; dați-i mâncare, apă și orice altceva are nevoie. Satisfaceți-i nevoile în limita restricțiilor fixate de Irod. Încă un lucru. Vreau să fie scris vizibil numele lui lângă ușa celulei. Vreau ca fiecare om din locul acesta să știe cine-i în groapă.”

O voce s-a auzit din prima celulă. „Ce ai spus? L-au adus pe Ioan Botezătorul aici?”

Protheus a oftat. El și toți ceilalți știau ce avea să urmeze.

„Irod a făcut-o nu-i așa? Monstrul acela îngrozitor.

Ioan tu ești? Îți amintești de mine? Eram împreună când erai doar un copil. Eram un om cu vază atunci. Uită-te la mine acum!

Irod mi-a luat casa, mi-a luat banii. Fără judecată, nici măcar o singură înfățișare înaintea judecătorului! Apoi m-a aruncat în această groapă nenorocită. Acum Irod este cel bogat! Bogat cu averea mea, iar eu sunt un simplu mizerabil. Jur un blestem asupra ta Irod... monstrule... om rău.

I-am slujit douăzeci de ani. Cu credincioșie. N-a fost nici un om care să fie tratat așa de nedrept ca mine. Îți spun, este necinstit ce a făcut. Priviți ce a făcut hainul; căpăunul a mers în pustie și a adus un profet al lui Dumnezeu în acest loc blestemat.

Te asigur, fiecare problemă, fiecare necaz, fiecare durere din Iudeea își are rădăcina în Irod. Nu este dreptate pe acest pământ, nici milă... nici îndurare. Și toate din vina lui. Toate.

Ioan, mă auzi? Fii atent le ce-ți spun eu, vei putrezi aici în închisoare, ca și noi. Acolo, în deșert, ai spus un lucru care este adevărat. Răutatea inimii omului e fără margini. Și Irod este cel mai rău dintre toți. Aș fi un om fericit și prosper azi, dacă nu ar fi fost sadicul de Irod și alții... alții... acei oameni nenorociți care au conspirat cu el împotriva mea ca să-mi ia tot ce aveam.”

„Parnach, controlează-ți cuvintele,” a strigat unul din gardieni.

S-a făcut tăcere. Prizonierul din prima celulă s-a oprit. Din nefericire, strigătele lui l-au trezit pe prizonierul din celula alăturată.

Un om subțirel și osos s-a apropiat de ușa celulei și a privit încruntat în ochii căpitanului.

„Ioan? Aici? Vreți să spuneți că Ioan este aici, în închisoarea Macarei? Protheus, vrei să spui că din toate celulele care erau a fost aruncat în celula a treia?”

„Da, Hanel. Irod l-a arestat pe Ioan și l-a adus aici.”

„N-are Dumnezeu nici o milă? N-are nici un sentiment?” a întrebat Hanel cu vocea sugrumată și rece.

„Devotarea nu înseamnă nimic pentru El? Eu m-am încrezut în Dumnezeu odată, la fel cum face Ioan. Ioan, ești într-adevăr aici? Ți amintești de mine? Am trăit o viață devotată și sfântă înaintea lui Dumnezeu. Nu-i așa că-ți amintești? Ei bine, uite cu ce m-am ales eu. Și tu, vezi cu ce te-ai ales ca urmare a dedicării tale lui Dumnezeu? Acesta este sfârșitul celor care Îl iubesc și Îl ascultă? Ce fel de Dumnezeu este acela care permite asemenea lucruri ca și cele pe care le suferim noi acum? Dumnezeule, ai aruncat pe unul din adevărații Tăi slujitori într-o groapă strâmtă!”

Hanel și-a scos o mână printre gratiile celulei lui, și-a încheștat pumnul, a ridicat ochii și a început să-L blasteme pe Dumnezeu. La urmă și-a încheiat nebuniile cu o ultimă declarație:

„Niciodată nu voi mai sluji pe un Dumnezeu care îi tratează pe oameni în felul acesta. Când am avut nevoie de El, unde a fost? Ioan, unde este Dumnezeul tău, acum când ai cea mai mare nevoie de El?”

Nici măcar un sunet nu s-a ridicat din celula a treia. Indiferent ce gândea, Ioan nu-și divulga gândurile. Pe de altă parte, Protheus nu putea face nimic și se gândea: „Prizonierul din prima celulă aruncă toată vina asupra oamenilor. Prizonierul din a doua celulă aruncă toată vina asupra lui Dumnezeu. Mă întreb asupra cui va arunca vina prizonierul din celula a treia? Pe oameni?... Pe Dumnezeu?...

Sau poate pe verișorul lui?”

Acțiunea se desfășoară într-un sat din Galileea numit Nain. Este spre seară. Străzile localității sunt înțesate de oameni care așteaptă să-și aducă bolnavii la Isus.

Unii dintre neputincioși sunt orbi, alții paralizați, unul este surd, altul, cu spume la gură este ținut de mâini de cei din familia lui. O mamă îngrijorată ține pe brațe copilul ei micuț ce are febră. O altă mamă ține în poală un copil paralizat și îl leagă. Toate felurile de oameni sunt acolo, distruși de toate bolile posibile. Toți au ceva în comun. Îl caută pe Isus, sperând să primească vindecare sau eliberare prin mâinile Lui.

Centrul acestei mulțimi este o casă situată pe una din străzile mici ale satului. De jur împrejur, străzile care duc la această casă sunt ticsite de oameni. De mergi prin curte vezi că și ea este plină.

Peste tot regăsești patos și anxietate. Probabil că ceea ce-l face pe unul care așteaptă să fie și mai încordat este strigătul de bucurie pe care-l aude venind din casă și apoi, un moment mai târziu, vederea unui om ce pleacă slăvind pe Dumnezeu pentru vindecare.

În acest moment, trei oameni îmbrăcați grosolan, cu fața suptă, apar în fața porții. Unul din ucenicii lui Isus îi recunoaște pe acești oameni. Fuge în casă. Când să-I spună Învățătorului său despre sosirea celor trei oameni, un paralizat se ridică în picioare, își înalță mâinile spre cer și îl slăvește pe Dumnezeu pentru însănătoșire.

„Doamne, ucenicii lui Ioan sunt aici!”

Isus și-a ridicat ochii. Pentru o clipă în ochii Lui s-a văzut anxietate.

„Vă rog. Dați drumul oamenilor de aici să plece afară. Aduceți-i pe ucenicii lui Ioan aici, repede.”

Cu aceasta Domnul S-a așezat pe podea și aștepta gânditor sosirea celor trei. Într-o clipă, aceștia au venit înaintea Lui. A urmat o pauză lungă. Apoi Nadab a întrerupt tăcerea.

„Venim de la Ioan. Este în temniță. Irod l-a arestat pentru...”

„Da, știu,” a răspuns Domnul.

„În urmă cu câteva zile ni s-a permis să ne vizităm învățătorul. Este în lanțuri într-o groapă murdară. Sunt zvonuri că nu va trece mult până când Irod îl va omorâ.”

A urmat o pauză. Nadab aștepta să vadă dacă Isus are ceva de răspuns la cuvintele lui.

„Ioan ne-a trimis la Tine, ca să Te întrebăm ceva. A fost singura lui cerință de la noi. Am călătorit mult ca să Te găsim, am venit doar să Te întrebăm ceva.”

Din nou Nadab s-a oprit. Din nou n-a vorbit nimeni.

„Învățătorule, întrebarea pe care ți-ar pune-o Ioan este aceasta.” Nadab s-a oprit din nou, fața i s-a îmbujorat. „Întrebarea lui Ioan este: „Ești tu Mesia sau să așteptăm pe un altul?”

A urmat o tăcere lungă și apăsătoare. Era durere în inima fiecărui om din cameră. O puteai citi pe fața celor trei ucenici ai lui Ioan, era evidentă pe fețele celor doisprezece, dar și mai mult era evidentă pe fața Domnului Însuși.

Isus a oftat dânc. Pentru un moment și-a aplecat capul în ceea ce părea a fi un gest al unei dureri lăuntrice. Ridicând din nou privirea S-a referit la întrebare.

„Nadab, întoarce-te la Ioan. Spune-i din partea mea aceste lucruri.

Întâi spune-i lui Ioan că orbii văd, schiopii umblă și surzii aud.

Apoi spune-i vărului meu că Evanghelia este propovăduită - și nu numai propovăduită, ci primită cu bucurie - și că bărbați și femei primesc eliberare.”

Domnul S-a oprit și a respirat adânc și greoi. Apoi, încet, hotărât a continuat.

„La urmă, Nadab, spune-i lui Ioan... spune-i lui Ioan...”

Vocea Domnului s-a înăbușit pentru o clipă. În cuvintele Lui era durere. „Spune-ți fratelui meu Ioan:

Binecuvântat este acela care nu găsește pricină de poticnire în Mine.”

A urmat o altă pauză. Isus S-a ridicat i-a îmbrățișat pe cei trei și S-a întors spre ucenicii Lui: „Este târziu. Este timpul să plecăm de aici. Trebuie să mergem mai departe în următorul sat. Dați vă rog drumul celor de afară să plece.”

Cei trei ucenici ai lui Ioan s-au ridicat înmărmuriți. După un lung moment de incertitudine evidentă s-au întors și au plecat. Acum, curtea pe care o traversau era goală, la fel și străzile pe care treceau.

A doua zi Isus va fi într-un alt sat. Pentru ucenicii lui Ioan ziua de mâine va fi enigma zilei de astăzi.

Dar ce va aduce ziua de mâine pentru cei ce au fost trimiși acasă în această seară? Toți au plecat fără să apuce să fie vindecați. Și Ioan? Care va fi reacția lui la ciudatele cuvinte ale verișorului său?

Cei trei ucenici s-au ghemuit pe podeaua mocirloasă a temniței ce devenise casa lui Ioan.

„Învățătorule, ne-am întâlnit cu verișorul tău.”

„I-ați pus întrebarea mea?”

„Da.”

„Și ce-a răspuns?”

„Învățătorule, răspunsul Lui e foarte ciudat. Noi nu-l înțelegem.”

Ioan a suspinat. A făcut-o ca și cum știusese că acesta va fi răspunsul lui Nadab.

„Răspunsul Lui?”

„Învățătorule, a zis să-ți spunem că orbii primesc lumină, surzii auz și slăbănogii vindecare.

Apoi a spus să-ți spunem că vestea bună se propovăduiește și că este primită cu bucurie.”

În mintea lui, Ioan a întors aceste cuvinte pe toate părțile. După câteva minute fruntea i s-a încruntat. Cum ședea prizonierul și-a pus mâinile pe genunchi și a întrebat: „Asta-i tot?”

„Nu învățătorule, a spus încă un lucru, și apoi a dat drumul la mulțime și și-a luat rămas bun de la noi. Ceea ce a spus era: „Binecuvântat este cel ce nu găsește pricină de poticnire în mine.”

A fost o tăcere lungă timp în care cei trei studiau fața lui Ioan, sperând să depisteze reacția lui la aceste cuvinte. Dar, ca de fiecare dată, nu au observat nimic.

În cele din urmă, Ioan a întrebat: „Unde era verișorul meu?”

„Într-un sat din Galileea, numit Nain,” a răspuns Nadab. „Erau bolnavi peste tot; străzile, străduțele, aleile erau toate pline cu oameni ce așteptau să fie vindecați. Locul era supraaglomerat cu oameni suferinzi.”

„Erau vindecați?”

„Da, învățătorule, mulți.”

„Mulți?” a întrebat Ioan din nou.

Nadab era încurcat. „Da învățătorule,” a răspuns din nou, „mulți erau vindecați.”

„Mulți,” a repetat Ioan încet, ca pentru sine. Apoi s-a sprijinit iar pe genunchi. „Mulți Nadab? Mulți, dar nu toți?”

Pentru un scurt moment, Nadab nu știa ce să spună în legătură cu ce zisese Ioan. Apoi ochii i s-au făcut mari, exprimând șocul a ceea ce observase Ioan. „Da, învățătorule, ai dreptate. Erau mulți care erau vindecați, dar nu toți.”

„... nu toți...”

Ioan privea fix în gol. A descoperit el, în cele din urmă, răspunsul la întrebările ce îl frământaseră atât de mult în legătură cu Isus? Sau doar a adăugat alte întrebări la problema lui?

Mai era cineva care se lupta cu aceeași dilemă chiar în acel moment.

„Lăsați-mă singur!” le-a spus Isus însoțitorilor Săi.

Cu aceste cuvinte, Isus a pornit spre un loc izolat pentru a fi singur. Niciodată înainte în toți cei treizeci și unu de ani ai Săi, nici în întreaga Sa pre existență în eternitate nu întârziase așa de mult să răspundă strigătului și întrebărilor cuiva care se zbătea să înțeleagă căile de nepătruns ale Dumnezeului său.

Dacă a fost vreodată momentul să dea un răspuns clar, dacă a fost vreodată o persoană căreia să-i vorbească limpede, cu siguranță momentul era acum, și persoana era Ioan. Dacă a trăit vreodată un om care să aibă dreptul să primească o explicație, acest om era din carnea și sângele Lui, chiar verișorul Lui.

„Ioan, durerea ta este mare. O simt. Deseară vei avea o nevoie așa de mare ca să Mă înțelegi, să pătrunzi căile Mele, să pătrunzi misterul suveranității Mele. Inima ta este frântă. Dar Ioan, tu nu ești primul în această situație. Tu ești doar unul dintr-un șir lung, ce străbate toate secolele, de ființe umane ce au strigat către Mine cu nedumeriri și îndoieli.”

Aceste cuvinte fiind spuse, înaintea Domnului au început să apară imaginile unor întâmplări ce avuseseră loc cu mult timp în urmă.

Isus s-a înfiorat. Înaintea Lui era Egiptul. Stăpânul timpului a pășit pe străzile orașului lui Faraon. „Am fost pe aici atunci. Am umblat pe aceste străzi, ascultând strigătele înăbușite, cârtelile, rugăciunile propriului Meu popor... ținut aici în sclavie.”

Domnul S-a oprit și a privit de jur împrejur. Auzea limpede fiecare rugăciune care se rostea. Părea că rugăciunile se ridică spre El, fiind însoțite de zăngănitul lanțurilor lor.

„Voi, care sunteți urmașii unui om numit Iacov, voi ați strigat așa de mult către Mine, ați suferit așa de mult, ați plâns așa de mult. V-ați ridicat fețele către cer ani de-a rândul. Dar cerurile sunt ca de piatră. E ca și cum Dumnezeul vostru a asurzit. V-ați născut în sclavie. Ați crescut, ați strigat după libertate și apoi ați murit, fără ca să se răspundă rugăciunilor voastre. Copiii voștri s-au luat locul, fiind încătușați cu lanțurile părinților lor. Ei, de asemenea, au strigat după izbăvire și, de asemenea au murit cu lanțurile legate de mâinile lor.”

Domnul a început să meargă.

„Copiii copiilor voștri au crescut mari. Au venit la Mine cu rugăciunile lor de nenumărate ori, strigând: „Doamne, izbăvește-ne de faraon, scapă-ne de acest stăpân de sclavi care nu-l cunoaște pe tatăl nostru Iosif. O, Dumnezeul nostru, du-ne înapoi în țara noastră.”

„Dar Eu n-am spus nici măcar un cuvânt, și așa a fost pentru voi și pentru sămânța voastră... timp de douăsprezece generații.

V-am lăsat în sclavie pentru aproape patru sute de ani. Niciodată, în tot acest timp, nu ați primit răspuns la rugăciunile voastre. Ați strigat către Mine, dar Eu n-am răspuns. Nici un cuvânt clar, nici o lumină despre căile Mele, nici o explicație despre scopurile Mele, nu vi s-a dat nici o motivație pentru faptul că nu v-am răspuns strigătelor. Inimile voastre erau sfâșiate înaintea Mea.

Dar inima Mea era frântă împreună cu a voastră.

După patru sute de ani încă erau bărbați și femei care credeau în Mine. După patru sute de ani în care nu m-ați auzit, încă credeți!”

În acel moment a răbufnit un strigăt. Era vocea unei mame.

„O, Dumnezeule, dacă ești, oare nu vei răspunde? Măine acest copil frumos va fi luat din brațele mele pentru totdeauna. El va fi încătușat, înrobit și condamnat pentru totdeauna să

facă cărămizi lângă râul Nil. Voi muri fără să mai văd copilul vreodată. El va crește mare și va muri cu lanțurile pe care i le vor pune la mâini. Oare nu auzi strigătul meu?”

Ochii Domnului s-au umplut de lacrimi.

„Oh, Israel, tu te confrunți cu un fapt simplu.

O, femeie, tu ca toți ceilalți înaintea ta... tu, tocmai ca verișorul meu Ioan ce putrezește într-o groapă... ați ajuns față în față cu un adevăr deslușit.

Dumnezeul vostru nu este conform așteptărilor voastre.”

Scena s-a schimbat. Locul era tot Egiptul, dar peste mulți ani în viitor. Cu această ocazie, Domnul timpului a pășit într-o dramă care nu era în legătură cu sclavia, ci cu moartea.

Niște femei fugeau înnebunite pe străzi cu soldații egipteni pe urmele lor. Fiecare băiat întâi născut de-al evreilor avea să fie sacrificat în acea zi. Toți, cu excepția unuia. Un singur supraviețuitor va crește mare ca să-l salveze pe Israel din Egipt. Dar aceste mame cuprinse de panică nu știu asta. Vor trăi toată viața lor fără ca măcar una din ele să știe că peste optzeci de ani Dumnezeu va răzbuna moartea copiilor lor și va elibera pe Israel.

„Ei nu știu,” a oftat El. „Ei vor ști, dar nu aici, pe acest pământ. Tot ce vor ști în timpul vieții lor este că Eu n-am venit la ei atunci când aveau cea mai mare nevoie. Astăzi ei, ca toți ceilalți, au cunoscut un Dumnezeu pe care nu-L înțeleg.

Așa a fost în trecut, așa va fi în viitor.”

Scena s-a schimbat din nou. Stăpânul spațiului și al timpului era înapoi în Galileea, singur. Încă o dată a vorbit.

„Dacă Mi-a păsat vreodată de Iov în cenușă sau de Ieremia în groapa lui mlăștinoasă; dacă Mi-a păsat vreodată de poporul Meu când armatele lui Nebucadnețar au înconjurat Ierusalimul și i-au dus în robie, dacă vreodată am dorit să dau răspuns și explicații; dacă a fost o zi mai presus de celalalte în care Eu să vorbesc, atunci astăzi este acea zi.

Astăzi am trup și sânge. Am o mamă pământescă care a iubit-o pe Elisabeta și care îl iubește pe fiul Elisabetei. Ea nu dorește să-l vadă murind și, ca toți ceilalți dorește așa de mult ca să înțeleagă. Astăzi am frați, am surori. Sunt un pământean în venele căruia curge sânge, cu sentimente umane, cu responsabilități familiale. Eu și Ioan suntem fiii cei mai în vârstă ai familiilor noastre. Privesc cu ochii omezești această faptă necurată a lui Irod. Nu-i însă asta totul. Peste tot unde privesc văd poporul meu prins în împrejurări care nu sunt făcute de ei înșiși.

Dacă a fost vreodată un moment în care am întârziat să răspund vreunui bărbat sau vreunei femei, atunci acel moment este acum. Și ție, Ioan, vreau să-ți dau o explicație asupra căilor Mele.

Ioan te-am văzut mergând în deșert atunci când erai un copil de doisprezece ani. Am văzut cum zilele s-au făcut săptămâni, și săptămânile ani, timp în care tu posteai, în care mâncai fărâmiturile pustiului, în care te îmbrăcai cu puținul pe care ți-l oferea deșertul. Am văzut cum fața ta fină s-a bătătorit. Te-am văzut îmbătrânind înainte de vreme. Credincioșia ta față de Mine nu poate fi comparată cu a altuia. De la întâiul născut al Evei, n-a mai fost cineva ca tine.

Ți-am dat o sarcină mai mare decât cea pe care am dat-o lui Moise. Ești un profet mai mare decât toți cei care au fost înainte.

Dar mai mult decât toate acestea tu ești ruda Mea. Ești din carnea și sângele Meu.

Dacă vreodată, cândva am dorit să răspund întrebărilor unui om, să explic căile Mele suverane, atunci astăzi este ziua în care aș face-o. Totuși am fost pentru tine, ca și pentru ceilalți, un Domn neînțeles îndeajuns, un Dumnezeu care rareori face clar ce urmărește în viața unuia din copiii Săi.

*„Îngerii îți vor lua apărarea
ca să te elibereze!
Moartea va plânge*

*când va veni pentru tine!
Totuși, tu nu vei avea niciodată
un răspuns venit de la Mine.”*

La venirea dimineții, mulțimea strânsă de seara în satul Nain a primit o veste șocantă, de nesuportat. Noaptea, Isus a plecat din sat, la scurt timp după ce dăduse drumul mulțimii. Plecase și nimeni nu știa unde.

În acea dimineață, o mamă care bătuse tot drumul de la Damasc, cărându-și copilul iubit care avea un picior deformat ce nu avea să fie vindecat vreodată. Toată viața ei această mamă se va întreba de ce Domnul nu mai așteptase doar încă câteva minute înainte de a da drumul mulțimii, întrucât ea era următoarea la rând.

„Binecuvântat ești tu, dacă nu găsești pricină de poticnire în Mine.”

În aceeași dimineață, un bătrân era dus acasă de un prieten, având să se întrebe până în ziua morții cum ar fi fost să vadă numai dacă ar fi ajuns la Învățătorul-vindecător cu câteva minute mai devreme. Dar destinul lui urma să fie pentru totdeauna o viață în întuneric... în care să se tot întrebe.

„Binecuvântat este acela, care nu găsește pricină de poticnire în Mine.”

O mamă se va întoarce acasă cu fetița ei desfigurată într-un accident din copilărie. În tot timpul acelei zile deznădăjduite și apoi în săptămânile și anii următori, mama va privi către fața copilului ei și va auzi întrebarea acesteia, de ce nu a fost vindecată în acea zi în Galileea. „La urma urmei mamă, atâția au fost vindecați.”

Mama va da întâi un răspuns, apoi altul. Aceste răspunsuri nu le vor mulțumi nici pe una, nici pe cealaltă. Amândouă se vor întreba de ce a plecat Domnul în seara aceea, nepăsându-i suficient de mult ca să mai rămână puțin. Mama va muri și va merge în mormântul ei, fata se va maturiza purtând desfigurarea feței pentru tot restul vieții.

„Binecuvântat este cel ce nu găsește pricină de poticnire în Mine.”

Un copil bolnav va muri. Un copil epileptic va continua să aibă crize toată viața lui. O tânără prinsă de friguri va suferi multe săptămâni până își va recăpăta sănătatea. Un surdo-mut își va petrece restul vieții cerșind la poarta orașului. Aceștia și mulți alții, cu istorii chiar mai tragice, vor părăsi satul Nain în dimineața aceea... atât de abătuți că nu se pot exprima în cuvinte sentimentele lor de deznădejde.

În toate aceste lucruri, cel mai greu era că din partea lui Dumnezeu nu venea nici o explicație privitoare la căile Lui.

Mulți au fost vindecați. Dar nu toți.

„Binecuvântat este cel ce nu găsește pricină de poticnire în Mine.”

Protheus a împins ușa grea a închisorii și a pășit afară la lumina zilei ca să scape de duhoarea dinăuntru și să respire puțin aer proaspăt. Imediat i-a ajuns în ureche muzica de la palatul lui Irod. În acea seară Irod dădea un mare ospăț pentru prietenii săi. „Își celebrează ziua de naștere!” și-a zis Protheus. „Acolo va fi chef. Acolo va fi...”

Pe Protheus l-au trecut deodată niște fiori de groază.

I-a trecut prin minte că Irod... îl va târâ pe Ioan Botezătorul în sala de banchet pentru a se distra pe seama lui!

„Exact așa va face!”

Protheus s-a întors și a fugit în închisoare... voia să-l avertizeze pe Ioan de ce putea să i se întâmple în seara aceea. Dar, înainte de-a ajunge la celula lui Ioan, Protheus a simțit o mână puternică prinzându-l de umăr. S-a întors. Era unul din gardienii personali ai lui Irod.

„Ioan, despre el e vorba, nu-i așa? Ai venit după Ioan. Irod vrea să se distreze pe seama lui.”

„Mult mai rău decât atât,” a răspuns soldatul din garda personală a lui Irod, trădându-și încordarea. „Salome, fata soției lui Irod, tocmai a dansat pentru invitați. Irod e beat și, în zăpăceala lui a oferit lui Salome orice vrea, până la jumătate din împărăție. Ea a întrebat pe mama ei ce să ceară, dată fiind o ofertă atât de avantajoasă.” Soldatul din garda personală s-a oprit.

„Protheus, se pare că astă seară invitații lui Irod nu se vor întreține bătându-și joc de Ioan Botezătorul. Nu, va fi mult mai cumplit! Capul lui Ioan urmează să fie dus în camera de banchet pe o farfurie!”

Protheus și-a pierdut echilibrul; privirea i s-a încețoșat. Gardianul lui Irod l-a apucat de mână și l-a sprijinit.

„Același lucru mi s-a întâmplat și mie când am auzit,” a remarcat acesta.

„Și acum?” a întrebat Protheus.

„Aș zice că Ioan are de trăit mai puțin de cinci minute. Adu-l la mine.”

„Fie ca Dumnezeu să aibă milă de noi,” șopti Protheus. „Și, dacă este doar un Dumnezeu, și dacă acesta este Dumnezeul iudeilor, am fi nebuni să credem că El va arăta îndurare față de noi pentru ceea ce suntem pe cale să facem.”

„Ioan, au venit după tine. Mult mai devreme decât te-ai gândit tu. În câteva minute nu vei mai fi. Nu mai este timp să trimiti vorba la ucenicii tăi. Nici mamei Mele, Maria, care se îngrijorează așa de mult pentru viața ta. Nu vei avea posibilitatea trimiterii nici măcar a unui singur cuvânt la nimeni. Nici nu vei avea posibilitatea să pui din nou întrebarea pe care Mi-ai adresat-o Mie.

În mai puțin de patru minute vei fi mort. Câte gânduri pot trece prin mintea unui om în patru minute? Câte îndoieli? Câte întrebări? Puține. Dar Ioan, cel mai greu este că nu vor fi răspunsuri.

„Binecuvântat ești tu Ioan, dacă nu găsești pricină de poticnire în Mine.”

Ți-au dat jos cătușele. Scările sunt înaintea ta. Ușa din capul scărilor este deschisă. Poți vedea lumina zilei deasupra.

Ioan, de ce ți se întâmplă ție toate acestea? Dintre toți oamenii, tocmai ție? Capul tău... despărțit de trup? De ce? Din cauza dansului obscen al unei tinere. Ce ironie!

Nu vei trăi să-ți vezi a treizeci și treia zi de naștere, nici nu vei ști precis de ce te-am chemat. Nici nu vei ști dacă viața pe care ai trăit-o pe acest pământ a avut vreun rost. În acei ani nesfârșiți din deșertul uscat ți-ai refuzat orice poate să-ți ofere viața pe acest pământ, cu excepția hranei și a apei, și acelea doar cât să te țină în viață. Ai făcut toate acestea doar pentru Mine. Totuși, acum când ești înaintea morții nu este nici o dovadă că viața ta a însemnat ceva, altceva decât risipă. Te-am uitat în clipa în care aveai cea mai mare nevoie de Mine?

„Binecuvântat ești tu, dacă nu găsești pricină de poticnire în Mine.”

Ai ajuns la capătul scărilor. Nu ești sigur în ce direcție te vor duce. Un gardian arată spre stânga. Tu îl urmezi. Toate acestea sunt oare realitate? Ai mai puțin de un minut înainte de întunericul deplin. Îți amintești de lungile ore de veghe înaintea Feței Mele. M-ai înțeles greșit? Ai greșit? Oare n-ai auzit niciodată cu adevărat vocea Mea?

În toți acești ani cât ai locuit în deșert tu n-ai cunoscut niciodată dragostea sau mângâierea unei ființe umane. Nu te voi mângâia Eu acum, la sfârșit? Tu n-ai avut niciodată plăcerea ca copiii tăi să ți se urce în poală dându-ți o bucurie pământească. Niciodată n-ai atins o femeie, niciodată n-ai avut o soție. N-ai cunoscut dragostea intimă. N-ai avut nici măcar un prieten. Întreaga ta viață a fost trăită pentru chemarea pe care ai avut-o și pentru mine. Nu voi da la o parte, în aceste ultime momente ale vieții tale, vâlul ca să-ți permit să vezi ceva... orice... din scopul Meu cu viața ta și cu moartea ta? Vei muri întrebându-te de ce am mâncat și am băut, ceea ce am și făcut, de ce nu am postit așa cum tu ai făcut-o, de ce nu M-am rugat așa cum te-ai rugat tu. Nu trebuia să fie Mesia un om al durerii și obișnuit cu suferința?

Vei muri astăzi de mâinile necuraților, ale netăiaților împrejur, ale păgânilor, neamurilor, romanilor. Dar moartea ta în mâinile lor va veni doar cu permisiunea Mea suverană. Și vei muri neînțelegând de ce am permis acest lucru în aparență fără sens.

„Binecuvântat ești tu, dacă nu găsești pricină de poticnire în Mine.”

Nu vei vedea mulțimea strigând și jubilind la intrarea mea în Ierusalim. Nu Mă vei vedea crucificat, nici nu vei auzi de învierea mea și triumful Meu asupra morții. Vei muri neștiind că ai proclamat venirea unuia care nu este altul decât Fiul lui Dumnezeu. Peste câteva secunde vei muri și încă nu este nici un răspuns la întrebarea ta. Vei muri neînțelegând.

„Binecuvântat ești tu Ioan, dacă nu găsești pricină de poticnire în Mine.”

Au deschis poarta spre curte. Acolo este butucul mare pe care îți vei pune capul și iată și pe acela care îți va lua viața. Vei fi amintit ca unul din cei mai mari oameni care aut trăit vreodată. Dar tu nu vei ști asta, nici nu vei auzi pe Fiul lui Dumnezeu spunând:

„Din cei născuți din femeie, nu a fost nici unul mai mare decât Ioan.”

Chiar acum când îngenunchezi, te întrebi dacă nu ești cumva ratat definitiv. Ai dat așa de mult, ți-ai dăruit viața așa de deplin, ai trăit pentru Dumnezeu așa de deosebit. Totuși, în ciuda tuturor acestora, tu n-ai putut să câștigi în favoarea lui Dumnezeu într-atât încât El să-ți dea un răspuns la întrebarea ta. La urma urmei era singura cerere pe care ai făcut-o vreodată.

Nu ți-am dat un răspuns. Niciodată n-am făcut-o. Întrebările de tipul „de ce” întotdeauna rămân fără răspuns în lucrarea Mea cu oamenii; aceasta este calea Mea. Dar dacă ar fi o ființă omenească căreia să-i descopăr scopul Meu cu ea, tu ai fi aceea. Și așa face-o acum! Dintre toți bărbații și femeile care au trăit, ție ți-aș da un răspuns.”

Ioan a îngenunchiat și și-a pus capul pe butuc.

„Ioan, când te-am chemat și ți-am spus că tu vei anunța venirea lui Mesia, tu ai crezut că urma să-Mi pregătești o cale, că vei avea bucuria să vezi minunata zi a venirii mele în glorie. Dar astăzi, tu ai întâlnit un Dumnezeu pe care nu-L înțelegi. Așa este taina suveranității Mele. Așa sunt căile Mele în fiecare generație. Nici un om nu M-a înțeles vreodată pe deplin. Nimeni n-o va face. Voi fi întotdeauna altfel de cum se așteaptă omul să fiu. Îmi voi împlini voia într-un mod diferit de ceea ce pot oamenii prevedea.

Gardianul a apucat securea. Ea este acum ridicată deasupra ta. Moartea este alături de tine. Mori, fratele meu Ioan, în prezența unui Dumnezeu care nu este potrivit cu așteptările tale.”

„Binecuvântat ești tu, dacă nu găsești pricină de poticnire în Mine.”

*Nu vom putea suferi faptul că Dumnezeu
ne-a revelat așa de puțin cu privire la căile Sale, sau ne vom
bucura
pentru că ne-a revelat așa de mult?*

O zi ca aceea care l-a așteptat pe Ioan ne așteaptă pe noi toți. Este inevitabil, deoarece fiecare credincios își imaginează că Dumnezeu lui este într-un anumit fel, și este aproape sigur că Dumnezeu lui va face anumite lucruri în anumite situații. Dar Domnul tău nu este niciodată exact așa cum ți-ai imaginat tu că este.

Acum, tu te confrunți cu un Dumnezeu pe care nu-L înțelegi în întregime. Tu ai de-a face cu un Dumnezeu care nu este potrivit cu așteptările tale. Fiecare credincios trebuie să ajungă să se țină strâns de un Dumnezeu care nu a împlinit lucrurile exact în felul în care s-a așteptat el.

Pe Dumnezeul tău Îl vei cunoaște prin credință sau nu-L vei cunoaște deloc. Îl vei cunoaște prin credința care este în El... nu în căile Lui.

Astăzi tu ai sentimente față de cei ce te-au lovit așa de dur. Dar nu, nu-i chiar așa. Adevărul este că tu ești mânios pe Dumnezeu pentru că în ultimă instanță tu n-ai de-a face cu oamenii, tu ai de-a face cu mâna suverană a lui Dumnezeu. În spatele tuturor lucrurilor se fală mâna Sa suverană.

Întrebarea nu este: „De ce face Dumnezeu aceasta? De ce este El așa?” Întrebarea nu este: „De ce nu-mi răspunde?” „Am nevoie disperată de El, de ce nu vine să mă scape?”

Întrebarea nu este: „De ce îngăduie Dumnezeu să mi se întâmple această tragedie mie, copiilor mei, soției, soțului, familiei mele?” Întrebarea nu este nici: „De ce îngăduie Dumnezeu nedreptatea?”

Întrebarea pe care rebuie să ne-o punem este aceasta: „Vei urma pe un Dumnezeu pe care nu-L înțelegi? Vei urma pe un Dumnezeu care nu se potrivește cu așteptările tale?”

Dumnezeu a pus ceva în viața ta, ceva ce tu nu poți purta. Pur și simplu povara este prea mare. El nu trebuie să facă aceasta niciodată! Dar întrebarea rămâne: „Vei voinuia să-L urmezi pe acest Dumnezeu care nu se potrivește cu așteptările tale?”

„Binecuvântat ești tu, dacă nu găsești pricină de poticnire în Mine.”

Epilog

Epilog

„Căpitane, celula a treia este goală.”

„Nu va fi goală mult timp. Tocmai am primit mesaj că urmează să primim un nou prizonier.”

„Acesta ce a făcut?”

„Nu știu. Este posibil că acesta să fie la fel de nevinovat ca Ioan.”

Răspunsul soldatului a fost simplu.

„Nu-mi place să avem astfel de prizonieri! Avem în prima celulă un prizonier care aruncă invective împotriva necinstei, împotriva oamenilor și împotriva îperjurărilor. În a doua celulă avem un prizonier care este ostil lui Dumnezeu din cauza a ceea ce i-a făcut Dumnezeu lui...”

„Noul prizonier a sosit,” a strigat o voce la capătul scărilor.

„Ia funia,” i-a spus Protheus gardianului. „Coboară prizonierul în groapa noroioasă.”

Cine este acest prizonier? Cine este acesta care va fi închis în cea de-a treia celulă? Ce nume se va scrie alături de ușa celulei?

Un lucru este sigur: a fost inevitabil ca această persoană să nu fie trimisă aici. Inevitabil, de neocolit și un act suveran al lui Dumnezeu.

Numele prizonierului? Bineînțeles, întrebarea nu este necesară, dragă cititorule, tu ești prizonierul din celula a treia!

„Binecuvântat ești tu, dacă nu găsești pricină de poticnire în Mine.”

„Verișorule?”

„Da, Ioan.”

„Isus?”

„Da, Ioan, Eu sunt.”

„Domnul meu și Dumnezeuul meu... am avut atâtea întrebări în fața morții!”

„Ca și Mine. Așa cum Eu nu ți-am răspuns, tot așa nu Mi-a răspuns nici Mie Tatăl Meu. Am murit în același fel.”

„Tu ai murit? Tu ai murit la fel de rușinos ca mine?”

„Da, Ioan, dar am înviat din morți.”

„Ai înviat din morți? Cum așa?”

„Vino. Frate Ioan... ia-Mi mâna. A sosit momentul. Te voi duce acum în locul unde cunoști... așa cum tu ești cunoscut.”

Dragă cititorule, nimeni nu-ți poate înțelege pe deplin durerea în timp ce tu suferi în starea în care ești. Orice ar veni asupra ta din cauza circumstanțelor sau din cauza faptelor oamenilor, un lucru este sigur. Înainte ca această tragedie să vină în viața ta, ea a trecut mai întâi prin mâna suveană a lui Dumnezeu.

„Binecuvântat ești tu...”

